

Arrest

nr. 126 173 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2012 dienen verzoekers een vijfde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 15 januari 2013 ingetrokken.

Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S., A. (RR.: ...)

geboren te Echmiatsin op (...)1949

Y., B. (R.R.: ...)

geboren te Jerevan op (...)1967

P., S. (RR.: ...)

geboren te Jerevan op (...)1967

Y., H. (R.R.: ...)

geboren te Jerevan op (...)1996

Y., G. (RR.: ...)

geboren te Jerevan op (...)1990

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Op het standaard medisch getuigschrift dd 15.04.2012 wordt verwezen naar een bijlagen dd 17.01.2012 en 18.10.2011. Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlage ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. De bijlage dd. 19.03.2012 werd wel in overweging genomen.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag ook nog bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene, dd. 3.10.2011 en 29.07.2011. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.200

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724110, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter VW. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Er wordt door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

(...)

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken door verzoekers die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk gesteld werd dat de medische situatie van verzoekers zeer ernstig en levensbedreigend is.

Verzoekers verwijzen naar enkele passages van de naar voren gebrachte medische stukken:

"... majeure depressie = ernstige depressie resistente aan de therapie tot nu toe ... "

"levensbedreigende ziekte als de patiënte nog een keer van omgeving zou moeten veranderen door haar depressie (majeure) en angstige neurose. "

"mantelzorg vereist: patiënt meer dan 66 percent invalide"

"... dus: Polyarthrosis ernstig gaard: ernstige polyneuropathie, ernstige diabetes mellitus; ernstige hartziekte ... "

"besluit: levensbedreigende ziekten als ze nu geen aangepaste therapie krijgt ... "

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand actueel geen reëel risico impliceert voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers.

Verzoekers kunnen niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter VW., terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter, § 1 VW. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in de initiële aanvraag ex art. 9ter VrW i.h.b. omstandig medisch attest vanwege dr. MJ dd. 15.04.2012 inzake P. S. + 3 bijlagen; omstandig medisch attest dr. MJ dd. 15.04.2012 inzake S. A. A. + 4 bijlagen en het omstandig medisch attest psychiater dd. 15/05/2012 + 3 bijlagen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter VW. dd. 17/05/2012 aangetoond en verzoekers hun medische gesteldheid zeer ernstig en levensbedreigend is blijken uit de medische stukken.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT 8., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken" T Vreemd, 2005, 196). Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged Brussel, 14 augustus 1996, T Vreemd, 1996, 373), zoals in in casu het geval is bij verzoekers, aangezien verzoekers constant worden opgevolgd en behandeld voor hun ernstige kwalen. Zij hebben nog diverse consultaties voor de boeg zoals blijkt uit het AD.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980, R.W. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W.,1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter VW.!

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Hoewel verzoekers niet aanduiden welke artikelen van de wet van 29 juli 1991 zij geschonden achten, neemt de Raad aan dat verzoekers een schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en het advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen werd ter kennis

gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat slechts een stereotiepe motivering is voorzien. De motiveringen van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

In de bestreden beslissing merkt verwerende partij vooreerst op dat bepaalde bijlagen gevoegd bij het standaard medisch getuigschrift niet in overweging worden genomen. Zo wordt er geen rekening gehouden met de bijlagen van 17 januari 2012 en 18 oktober 2011 gevoegd bij het standaard medisch getuigschrift van 15 april 2012 overeenkomstig artikel 9ter, § 1, 4° lid van de vreemdelingenwet omdat de bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. Ook met de bijlagen van 3 oktober 2011 en 29 juli 2011 kan geen rekening worden gehouden omdat er op het standaard medisch getuigschrift niet wordt verwezen naar deze bijlagen. Verzoekers betwisten deze motieven niet.

De Raad stelt verder vast dat de ambtenaar-geneesheer die door verwerende partij werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de aandoeningen waaraan de verzoekende partijen lijden een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, oordeelde dat dit kennelijk niet het geval was.

In het advies van 25 februari 2013 zet de arts-adviseur het volgende uiteen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.05.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 15/4/2012 en 15/05/2012 en de bijlage waarnaar verwezen wordt, blijkt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressie, chronische pijn ter hoogte van de gewrichten en spieren, chronische hoofdpijn en dyspepsie.

Deze psychiatrische problematiek, samen met de pijnklachten en de maaglast houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het advies van 25 februari 2013 blijkt aldus dat de arts-adviseur de medische toestand van mevr. P.S. heeft beoordeeld. De arts-adviseur heeft wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde aandoeningen, waar hij vaststelt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressie, chronische pijn ter hoogte van de gewrichten en spieren, chronische hoofdpijn en dyspepsie. In de mate verzoekers betogen dat er geen rekening is gehouden met medische situatie, kunnen zij aldus niet worden gevolgd. De arts-adviseur betwist ook niet de ernst van deze aandoeningen. De arts-adviseur oordeelt evenwel dat de psychiatrische problematiek, samen met de pijnklachten en de maaglast geen onmiddellijk gevaar inhouden voor het leven en de fysieke integriteit en geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk om tot deze conclusie te komen nu de arts-adviseur vaststelt dat het hier geen kritieke gezondheidstoestand betreft, er geen beschermingsmaatregelen zijn genomen, geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen zijn voorgelegd en er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Verzoekers weerleggen deze analyse van de arts-adviseur niet door opnieuw te verwijzen naar de door hen ingediende medische stukken die reeds onderzocht en beoordeeld zijn door de arts-adviseur. Anders dan verzoekers voorhouden, heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan zij lijden, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect.

Verzoekende partijen betogen dat zij constant opgevolgd en behandeld worden voor hun ernstige medische kwalen en dat zij nog diverse consultaties voor de boeg hebben, maar zij tonen hiermee niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat mevr. P.S. geen aandoening heeft die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Zij maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten enig dienstig gegeven in aanmerking te nemen of dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding. Er moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om de medische evaluatie die door een controlearts werd doorgevoerd over te doen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt ook niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is *in casu* aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partijen ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle nuttige gegevens waarover het beschikt.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verwerende partij onterecht heeft nagelaten enig door hen aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen of dat zij niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Verzoekende partijen kunnen ook niet voorhouden dat er geen onderzoek is gebeurd over de nodige zorgverstrekking in hun land van herkomst aangezien de arts-adviseur uitdrukkelijk vaststelt dat ook zonder adequate medische zorgen in het land van herkomst de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, noch een risico voor onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN